

mindre vil the til saadan Afgjøvelse, misfor-
 staaer man Lønningslovene i allerhøieste Maade.
 At det har været nødvendigt nu at forelægge
 en saadan Paragraf, som den her omhandlede,
 er beklageligt; men det hidrører fra denne
 Misforstaaelse, og det burde aldrig have været
 nødvendigt at fremkomme dermed. Men skulde
 der virkelig være nogen Fare ved at vedtage
 den, og skulde deraf virkelig kunne følge alle
 de skrækkelige Ting for Embedsstanden, som flere
 ærede Talere have villet udmale for os, at vi
 nemlig skulde faae en afhængig og retløs Em-
 bedsstand, dersom vi vedtog den? Jeg troer det
 ikke, og naar de ærede Herrer vilde overveie,
 hvad jeg nylig har tilladt mig at sige om den
 Slags Loves virkelige Betydning, vilde de komme
 til samme Overbeviisning, at det nemlig
 ikke er ifølge Lønningsloven, at Ministeren har
 at udbetale Lønninger, og at man ikke giver
 ham den foreliggende Lov med de Ord, at
 han i fem Aar skal udbetale Lønninger efter
 den. Men ligesaa lidt gives der Finantsministeren
 Myndighed til, i Henhold til § 35, at give
 hvilken som helst Fortolkning deraf, som han vil.
 Lovens Betydning er den, at den skal være
 Grundlag for, hvad Kultusministeren optager
 paa sit Budget. Hvert Aar har altsaa Mini-
 steren ved Finantsloven at gjøre Rede for
 vedkommende Embedsmænds Lønning i Hen-
 hold til Loven, deres Anciennitet og de Al-
 derstillæg, de skulle have som Følge deraf, om
 der skal stee Afdrag ifølge Bestemmelsen om
 Forening af flere Embeder, hvorledes Sæd-
 tillæget skal beregnes i dette og hiint Aar
 o. s. v. Alt dette maa der gjøres udførlig
 Rede for med Hensyn til hver enkelt Embeds-
 mand; dette undergives Finantsudvalgets og
 hele Rigsdagens Prøvelse. Vil man nu troe,
 at der skulde være nogen Mulighed for, at
 Finantsministeren her skulde kunne gribe vilkaar-
 ligt ind paa en saadan Maade, at der skulde
 kunne være Tale om at skabe en afhængig
 Embedsstand? Men jeg vil endnu sætte det
 Tilfælde, at Finantsudvalget overfaae et eller
 andet Punkt, eller ikke itide blev gjort opmærksomt
 derpaa, saa kommer jo Regnskabet til Stats-
 revisionen, og der bliver atter hver enkelt Post
 gennemgaaet. Saalænge vi have haft Sæd-

beretning, og saalænge vi have haft Lønnings-
 love, er der mig kun et enkelt Tilfælde be-
 kendt, hvor der er beregnet en Embedsmænd
 for Lidet; derom vil blive gjort Indstilling af
 Statsrevisionen i Forbindelse med dens Be-
 retning angaaende Regnskabet for 1862—63.
 Hvad enten man saa seer hen til Lovens virke-
 lige Mening og Betydning, eller til, hvad der
 vil stee under Forhandlingerne fra Rigs-
 dagens Side, troer jeg, at det er aldeles ube-
 grundet, naar man taler om, at der skulde
 skabes en retløs og afhængig Embedsstand
 ved § 35, og jeg gjentager, der burde aldrig
 i Virkeligheden være Spørgsmaal om at op-
 tage denne §; thi det, at de Spørgsmaal, der
 reise sig fra denne Lov, undergives Domstole-
 nes Fortolkning, er en Misforstaaelse af Lo-
 vens Betydning. Men jeg skal indrømme, at
 der findes i Loven en Slutningsparagraf, som
 jeg kunde ønske havde været borte, den Slut-
 ningsparagraf nemlig, der siger, at denne Lov
 træder i Kraft den 1ste April 1864, og der-
 næst fører til, at for Finantsaaret 1864—65
 bevilges de Beløb, der ifølge den udfordres;
 thi derved indblander man i denne Lov, der
 giver Normen for, hvad Kultusministeren skal
 optage paa sit Budget i den kommende Tid,
 en Stump af en Finantslov; det er uheldigt,
 og jeg vilde ønske, at det ikke skete for Frem-
 tiden. Hvis en sliq Lov kommer for oftere,
 og jeg da har Sæde her i Thinget, skulde jeg
 ønske, at en saadan Lov maa begynde med en
 Paragraf, der vilde lyde, for den foreliggende
 Lovs Vedkommende, omtrent saaledes: „Som
 Grundlag for, hvad der med Hensyn til de i
 det følgende nævnte Instituter under Ministeriet
 for Kirke- og Underviisningsvæsenet for Frem-
 tiden vil være at opføre paa de aarlige Finants-
 lovsforslag, tages følgende Bestemmelser.“
 Stillede man dette som en § 1 i Loven, saa
 vilde det staae klart, hvad Meningen var af
 denne Lov, og vedtog man i alle lignende
 Lønningslove en tilsvarende Bestemmelse, troer
 jeg ikke, at nogen Uklarhed kunde opstaae, man
 vilde da kunne udelade den §, hvoraf saa
 mange Medlemmer i Retfærdighedens og Em-
 bedsmændenes Rets Navn have taget saa me-
 gen Forargelse.